

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3Sžf/111/2015                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1014200683                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 19.10.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivan Rumana              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:1014200683.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: TANDEM No. 1, s.r.o., Čajakova 18, Bratislava, právne zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Gajerom, Advokátska kancelária so sídlom Záhradnícka 7, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/86983/2014/5060 zo dňa 19.02.2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/86/2014-91 zo dňa 02.07.2015, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/86/2014-91 zo dňa 02.07.2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

#### I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100302/1/86983/2014/5060 zo dňa 19.02.2014, ako i prvostupňového rozhodnutia Daňového úradu Bratislava č. 9104407/5/4233318/13/Dov zo dňa 25.10.2013, ktorým správca dane žalobcovi znížil nadmerný odpočet zo sumy 123.076,31 € na sumu 21,21 € a určil rozdiel dane za zdaňovacie obdobie máj 2009 v sume 123.055,10 €.

Dôvodom dodatočného určenia daňovej povinnosti boli výsledky daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie máj 2009, na základe ktorej nebol žalobcovi priznaný nárok na odpočítanie dane z faktúr: č. 290100003 až 290100006 od dodávateľa S.C.A.-SpainCeramicA, s. r. o. v sume 123 019,70 € a z faktúry č. 2009/17 od dodávateľa TRANSCAROL, s.r.o. v sume 35,40 €.

Napadnutému rozhodnutiu predchádzalo vydanie dodatočného platobného výmeru správcovi dane zo dňa 19.07.2011, ktoré bolo po podaní odvolania zrušené a vec bola vrátená správcovi dane na ďalšie konanie. Dňa 07.03.2012 bol vydaný ďalší dodatočný platobný výmer, ktorým bol žalobcovi opätovne dorubený rozdiel dane v sume 123 055,10 €, ktorý bol takisto zrušený a vrátený správcovi dane na ďalšie konanie a rozhodnutie. Rozhodnutie o dorubení rozdielu dane v totožnej sume zo dňa 30.04.2013 bolo znovu zrušené a vrátené na ďalšie konanie. Až rozhodnutie zo dňa 25.10.2013 č. 9104407/5/4233318/13/ Dov, ktorým správca dane znížil nadmerný odpočet zo sumy 123 076,31 € na sumu 21,21 € a určil rozdiel dane za zdaňovacie obdobie máj 2009 v sume 123 055,10 € bolo žalovaným potvrdené.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že mal nesporne z obsahu spisu preukázané, že Daňový úrad Bratislava ako správca dane vykonal u žalobcu - platiteľa DPH, kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie máj 2009, o výsledku ktorej vyhotovil protokol číslo 600/322/138759/11/ Dov zo dňa 11.06.2011. Protokol bol spolu s výzvou na vyjadrenie a jeho prerokovanie doručený žalobcovi dňa 06.06.2011. Žalobca sa k protokolu písomne nevyjadril a nevyužil svoje právo podľa § 15 ods. 10 zákona číslo 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej len zákon o správe daní). Pri prerokovaní protokolu, dňa 13.07.2011, žalobca vyjadril nesúhlas so zisteniami, neuviedol však žiaden dôvod svojho nesúhlasu.

Správca dane nepriznal žalobcovi nárok na odpočítanie dane z vyššie uvedených faktúr za dodanie tovaru - príslušenstvo na PC1 - 468 - 648 - 11, od dodávateľa S.C.A.-SpainCeramicA, a za prepravu príslušenstva k PC, vyúčtovanú spoločnosťou TRANSCAROL, s.r.o., z dôvodu nepreukázania obchodných transakcií od dodávateľov, čím došlo k porušeniu § 49 ods. 1 zákona číslo 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH). Za účelom zistenia skutkového stavu správca dane preveroval celý obchodný reťazec spoločností, ktoré sa mali zúčastniť deklarovaného zdaniteľného obchodu z dôvodu zistenia samotnej existencie deklarovaného tovaru. Existencia tovaru sa jednoznačne nepreukázala ani u jednej z dodávateľských organizácií. Vyjadrenia jednotlivých konateľov dodávateľských spoločností vyhodnotil správca dane ako nejednoznačné, vzájomne si odporujúce, pričom ani jeden účastník obchodného reťazca nevedel presne špecifikovať o aký druh tovaru sa jedná. Tovar bol rôzne definovaný ako počítačové komponenty, moduly, základové dosky, do ktorých sa vkladajú pamäťové moduly a podobne. Žalobca pochybnosti neodstránil, nepredložil dokumentáciu alebo návod na použitie, pretože tieto dokumenty nepovažoval za potrebné. Okolnosť, že platiteľ dane disponuje faktúrami, nie je relevantným dôkazom o tom, že k dodaniu tovaru uvedeného na faktúrach reálne nedošlo. Pri dôkaznej nedostatočnosti dokladov predložených žalobcom, nadobudol správca dane závažné pochybnosti o ich pravdivosti a hodnovernosti. Daňový subjekt ich hodnovernosť nepreukázal a pochybnosti neodstránil. V daňovom konaní žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal uskutočnené hospodárske operácie.

Krajský súd sa vysporiadal s námietkou žalobcu o porušení jeho procesných práv tým, že mu správca dane neumožnil vyjadriť sa k vykonaným dožiadaniam. Správca dane preveroval uskutočnenie zdaniteľných obchodov formou dožiadania miestne príslušných správcov dane dodávateľov, nejednalo sa o vypočutie svedka, a preto nebolo potrebné prizvať k jednaniu žalobcu. Skutočnosť, že správca dane konfrontoval výsledky miestnych zisťovaní s údajmi poskytnutými policajnými orgánmi, nemožno považovať za porušenie práv daňového subjektu. Na žiadosť žalobcu zo dňa 22.05.2013 mu boli poskytnuté všetky zápisnice, dožiadania, žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií a odpovede na ne, ako aj výpovede svedkov, ktorí vypovedali v rámci prešetrovania pred policajnými orgánmi. V danom prípade sa nejednalo o dôkazný prostriedok získaný v rozpore so zákonom. Zistené skutočnosti boli obsiahnuté v protokole o výsledkoch kontroly, ku ktorému mal žalobca právo podať vyjadrenie. Žalobca mal možnosť aj v rámci vyrubovacieho konania predkladať dôkazné prostriedky, čo však neurobil.

Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu o zaujatosti kontrolórov voči žalobcovi. O vznesenej námietke bolo rozhodnuté daňovým orgánom formou Oznámení zo dňa 19.03.2012 a 16.03.2013, ktorými bol žalobca informovaný, že daňová kontrola bola ukončená dňa 13.07.2011 prerokovaním

protokolu a jeho návrh zo dňa 18.01.2012 na vylúčenie zamestnancov správcu dane z uvedených daňových kontrol, je preto neopodstatnený.

Z dôvodu, že žalobca nepreukázal vznik daňovej povinnosti podľa § 8 a § 19 zákona o DPH, nepreukázal ani vznik nároku na odpočítanie dane podľa 49 ods. 1 zákona o DPH, žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. Neúspešnému žalobcovi súd nepriznal náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 O.s.p.

## II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p. a domáhal sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Bratislava a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať mu právo na náhradu trov konania.

V odvolaní žalobca uviedol, že krajský súd aj správne orgány pri rozhodovaní nevychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, konanie nebolo vedené procesným postupom, ktorý by zabezpečoval správny výsledok s ohľadom na hodnotenie dôkazov a dôkazy neboli vykonané v zmysle pravidiel spravodlivého procesu. Postupom konajúcich orgánov bol porušený článok 46 ods. 1 Ústavy SR, článok 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, pričom namietal aj nedostatočnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktoré z tohto dôvodu nepreskúmateľné. Súd sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, niektorými sa vôbec nezaoberal a pri iných prevzal právny názor správneho orgánu. V podanom odvolaní popísal priebeh daňovej kontroly, úkony správcu dane a žalovaného.

Uviedol, že správca dane napriek záverom a pokynom nadriadeného orgánu v rozhodnutiach, ktorými zrušil prvostupňové rozhodnutia, nevykonával voči daňovému subjektu žiadne úkony, nepreveroval skutočnosti a neoboznámil žalobcu so stanoviskom správcu dane pred vydaním rozhodnutia, čím konal v rozpore s ustanovením § 74 ods. 4 daňového poriadku. Správca dane postupoval aj v rozpore s ustanovením § 2 zákona o správe daní, pretože žalobcovi boli odňaté základné procesné práva - právo na zákonný postup zachovávajúci práva a právom chránené záujmy, právo úzkej súčinnosti. Správca dane konal v rozpore so zákonom, zneužíval svoju právomoc, konal podľa svojej ľubovôle a neprihliadal na stanovisko nadriadeného orgánu, čím bol porušený princíp právnej istoty a žalobcovi bolo odňaté právo na spravodlivý proces. Odvolací orgán rozhodol v rozpore s ustanovením § 74 ods. 2 daňového poriadku. Žalobca nemal žiadne právo vyjadriť sa ku skutočnostiam, s ktorými mu umožnil správca dane sa oboznámiť až na základe písomnej žiadosti o nahliadnutie do spisu v čase, keď vyrubovacie konanie bolo ukončené a nové vyrubovacie konanie neprebehlo. Správca dane nevytvoril žalobcovi žiaden priestor na uplatnenie práv. Nahliadnutie do spisu nemôže nahradiť právo klásť svedkom otázky najmä, ak správca dane o tieto zistenia opiera svoje závery. Žalobca ďalej namietal, že v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 27.02.2013 správca dane nezaznamenal konkrétne vyjadrenia žalobcu, prečo namieta obsah zápisnice, čím správca porušil § 19 ods. 2 daňového poriadku. Poukázal na okolnosť, že Ing. Ďurišová predmetnú zápisnicu nepodpísala, čím porušila § 19 ods. 4 zákona.

Žalobca poukázal na jednotlivé ustanovenia zákona o správe daní, a to § 29, § 29 ods. 4, § 15 ods. 5 písm. b), e), f), ktoré boli podľa jeho názoru zo strany správcu dane porušené. Správca dane v protokole o zisteniach vyplývajúcich z kontroly ani v rozhodnutiach presne neuviedol, čo bolo obsahom dožiadaní, medzinárodnej výmeny informácií, aké skutočnosti požadoval preveriť, aké odpovede obdržal. Skutočnosti uvedené v dodatočnom platobnom výmere boli neúplné, uvádzané v neprospech žalobcu. Ako dôkaz vo vyrubovacom konaní použil aj také, ktoré si sám nezabezpečil, a to svedecké výpovede z ÚBOK, o ktorých nebol žalobca informovaný a nemohol klásť svedkom otázky, pričom takýto dôkaz bol získaný v rozpore so zákonom. Správca dane odmietol vypočuť p. B., ktorého vypočutie navrhoval žalobca, čím spôsobil, že nebol dostatočne zistený skutkový stav. Uviedol, že v prípade, ak je s iným daňovým subjektom spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní vo veci týkajúcej sa iného daňového

subjektu, je potrebné hodnotiť takúto výpoveď ako svedeckú a umožniť daňovému subjektu využiť svoje práva. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadal s namietanými skutočnosťami, preberajúc len názor žalovaného. Správca dane v protokole a rozhodnutí o vyrubení rozdielu dane neuviedol, že žalobca existenciu tovaru podložil aj dokladmi o jeho preprave do Českej republiky, čím zamlčal predložené doklady a skutočnosti v prospech žalobcu. Porušenie povinností iného daňového subjektu nemôže byť dôkazom v jeho neprospech a zabezpečenie takéhoto dôkazu nemôže byť na neho prenesené. Poukázal na judikatúru, v zmysle ktorej je potrebné prihliadať na dobromyseľnosť obchodníka v rámci obchodno - právnych vzťahov. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 18.08.2009, spísanej Daňovým úradom Komárno s p. F. W. a F. J. vyplýva, že spoločnosť S.C.A.-SpainCeramicA s.r.o. daň z tovaru dodaného žalobcovi priznala a odviedla, faktúry boli zaúčtované a zaevidované a ich pravosť bola potvrdená. Správca dane uvedené dôkazné prostriedky žalobcovi nesprístupnil napriek jeho žiadosti o vyhotovenie fotokópií všetkých písomností. Žalobca namietal aj neobjektívnosť vyhodnotenia výpovede N. N., ktorý vykonával prepravu, správcou dane. Neobjektívne vyhodnotenie danej výpovede spočíva v tom, že správca dane vyhodnotil nedôveryhodnosť tvrdenia o vykonaní prepravy z dôvodu, že svedok je v kamarátskom vzťahu ku konateľovi žalobcu a nepamätá si, čo pred 3 a pol rokom viezol. Údaj o predmete prevážaného tovaru bol uvedený v prepravných dokladoch. Opis tovaru všetkých zúčastnených osôb bol dostatočne konkrétny, pretože účastníci obchodu označili tovar rovnako a nemožno ho zameniť za iný. Prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií v spoločnosti B.J.VITIS s.r.o., boli dodávky tovaru potvrdené a bolo potvrdené aj dodatočné dodanie tovaru ďalšej spoločnosti ARMAR 62 KFT.

Žalobca ďalej namietal porušenie svojich práv v súvislosti s jeho podnetom na preverenie procesného postupu pri výkone daňovej kontroly, o výsledku ktorého nebol relevantným spôsobom informovaný. Listom zo dňa 18.01.2012 žalobca podal námietku zaujatosti voči kontrolórom vykonávajúcim daňovú kontrolu, o ktorej nebolo žalobcovi doručené žiadne rozhodnutie. Napriek uvedenej okolnosti, títo pracovníci ďalej vo veci konali, čo je v rozpore s ustanovením § 24 ods. 4 zákona o správe daní. V rozpore so zákonom a uvedeným ustanovením bolo dňa 25.10.2013 vydané rozhodnutie namietaným pracovníkom, Ing. R. X.. Súd sa s touto námietkou právne nevysporiadal, prevzal len názor správneho orgánu, podľa ktorého uvedený pracovník o námietke nerozhodoval, pretože daňová kontrola bola ukončená dňa 13.07.2011. Námietka zaujatosti bola podaná v čase prebiehajúceho vyrubovacieho konania, pričom táto môže byť podaná nielen počas daňovej kontroly a namietaní zamestnanci správcu dane môžu do rozhodnutia o námietke vykonať len neodkladné úkony, ktorými však nie je vyrubovacie konanie. Žalobca namietal zaujatosť Ing. X. a Ing. W. podaním zo dňa 01.03.2013, pričom správny orgán dôvody námietky nepovažoval za opodstatnené.

V závere svojho rozsiahleho odvolania žalobca opätovne poukázal na nezákonnosť postupu správnych orgánov, nezákonnosť získania dôkazných prostriedkov, z ktorých vychádzalo napadnuté rozhodnutie a žiadal odvolaniu vyhovieť.

### III.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu doručenom súdu dňa 08.09.2015 uviedol, že odvolanie je obsahom totožné s námietkami uvedenými v žalobe a Krajský súd v Bratislave, podľa jeho názoru, správne hodnotil právnu stránku veci a dôkladne sa ňou zaoberal. Pri vyhotovení rozhodnutia žalovaného bol dodržaný čl. 13 Ústavy Slovenskej republiky.

Na odvolacie námietky uviedol, že v rámci vyrubovacieho konania zaslal žalobcovi výzvu na splnenie si povinností tým, že poskytne písomné vyjadrenie na otázky správcu dane uvedené v prílohe. Daňový subjekt zaslal svoje vyjadrenie správcovi dane dňa 04.08.2012. Z dôvodu preverovania podnikateľských aktivít žalobcu aj jeho dodávateľa orgánmi polície, žiadal o poskytnutie informácií a písomností Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky. Správca dane preveroval aj uskutočnenie prepravných služieb a na základe predložených listinných dôkazov spísal so žalobcom dňa 27.02.2013 zápisnicu o ústnom pojednávaní, v ktorej ho oboznámil s doplnenými výsledkami vyrubovacieho konania. Žalobca vyjadril nesúhlas so závermi správcu dane, ale žiadne dôkazy o opaku nepredložil.

Správca dane pri preverovaní existencie tovaru v celom obchodnom reťazci zistil, že prvá spoločnosť v obchodnom reťazci, WEST HONT s.r.o. sa na adrese sídla spoločnosti nenachádza, konatelia na písomnosti nereagovali. V rámci medzinárodnej výmeny informácií sa maďarská daňová správa skontaktovala s otcom aj synom Q. H., majúcimi rovnaké mená. Zo šetrenia vyplynulo, že Q. H. starší kúpil spoločnosť, predajcu nepozná, bol to Slovák hovoriaci po maďarsky, ktorý mu za transakciu zaplatil 100 €. V čase transakcie bol bezdomovcom a jeho občiansky preukaz si zobral dotýčny pán zo Slovenska. Kto vystavil faktúry číslo 290100003 až 290100006 v máji 2009 v celkovej sume 770 491,70 €, z toho DPH 123 019,70 €, nevie. Keďže bol od 1. apríla 2009 bezdomovcom, ako konateľ spoločnosti nemohol tovar dodať tak, ako to vo svojej odpovedi tvrdila konateľka žalobcu. Spoločnosť WEST HONT, s. r .o. za zdaňovacie obdobie apríl a máj 2009 nepodala daňové priznanie k DPH, daň uvedenú na vystavených faktúrach nepriznala a nezaplatila a existenciu tovaru nepotvrdila. Uvedená spoločnosť na adrese podľa obchodného registra nesídlila, nemá zamestnancov, nevykonáva žiadnu ekonomickú činnosť, nemá skladové priestory a preto správca dane spochybnil dodanie deklarovaného tovaru ďalšej spoločnosti v obchodnom reťazci, PROFESIONAL PARTNER, s.r.o. Konateľ tejto spoločnosti, p. Petráš, príslušnému správcovi dane uviedol, že nakúpený tovar od spoločnosti WEST HONT s.r.o. ďalej osobne dodal pracovníkom spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o., ich mená však nevie, pretože sa jednalo vždy o iného zamestnanca tejto spoločnosti, pričom však spoločnosť S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o. žiadnych zamestnancov nemá. Konateľ predmetnej spoločnosti, p. Magyar podával rozporné tvrdenia týkajúce sa zdanieľného plnenia, keď na jednej strane pred správcom dane dodanie tovaru potvrdil, ale zároveň tvrdil, že vystavené faktúry nepodpisal a nevie si vysvetliť, kto ich odovzdal účtovníčke na spracovanie. Táto spoločnosť kanceláriu ani iné priestory nemá, nevlastní skladové priestory, sídlo firmy je na bývalom trvalom pobyte konateľa, kde žije jeho bývalá manželka a dvaja synovia. Existenciu deklarovaného tovaru v celom obchodnom reťazci jednoznačne nepreukázala ani jedna z dodávateľských spoločností, jednalo sa o nejednoznačné, vzájomne si odporujúce vyjadrenia jednotlivých konateľov spoločností, ktorí sa mali podieľať na deklarovanom obchode. Žalovaný ďalej uviedol, že v prípade, ak sa preukáže, že prvý dodávateľ neuskutočnil deklarovaný zdanieľný obchod, teda mu nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, nemohol vzniknúť ani nárok na odpočítanie dane u nasledujúcich spoločností nachádzajúcich sa v obchodnom reťazci podľa § 49 a § 51 zákona o DPH. V uvedenom kontexte neobstoí námietka žalobcu, že tovar nadobudol a dodal v dobrej viere a za podmienok zaužívaných v bežných obchodných vzťahoch a nemohol ovplyvniť problémy u dodávateľov, pretože nemohol mať o nich vedomosť.

K námietke ohľadom porušenia práva žalobcu zúčastniť sa pri výpovedi svedka žalovaný uviedol, že v rámci dožiadaní u miestne príslušných správcov dane dodávateľov sa nejednalo o vypočítanie svedkov a nebolo potrebné prizvať zástupcu žalobcu. Daňovému subjektu boli na jeho žiadosť predložené všetky zápisnice, dožiadania, žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií a odpovede na ne, ako aj výpovede svedkov, ktorí vypovedali pred policajnými orgánmi a nemožno hovoriť o dôkazných prostriedkoch získaných v rozpore so zákonom. Správca dane neobral daňový subjekt o žiadne jeho práva, keď preveroval všetky skutočnosti týkajúce sa obchodných transakcií - reálne dodanie tovaru deklarované na predložených faktúrach, ale chránil záujmy štátu, čo je jeho prvoradou povinnosťou. Žalobca mal možnosť kedykoľvek počas výkonu daňovej kontroly sa skontaktovať s kontrolórm, ktorých mená boli uvedené na oznámení o začatí kontroly. Dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte a je iba vecou zodpovednosti daňového subjektu, aby sám v spolupráci s osobou znalou daňových predpisov zvážil rozsah, potrebnosť a využiteľnosť dostupných dôkazných prostriedkov, ktoré v daňovej kontrole predloží. Záleží od osoby, ktorá sa uchádza o odpočet dane, aby preukázala, že spĺňa podmienky na odpočítanie. Všetky zistené skutočnosti boli obsiahnuté v protokole o kontrole, ku ktorému mal žalobca právo sa vyjadriť, avšak žalobca svoju zákonnú možnosť nevyužil. Vzhľadom na rôzne definovanie predmetu dodávky jednotlivými účastníkmi obchodného reťazca a neurčitosť dodaného tovaru, mohol žalobca odstrániť pochybnosti predložením dokumentácie alebo návodu na použitie dodávaného tovaru, čo však žalobca odmietol tým, že takéto dokumenty nie sú potrebné.

K námietke žalobcu ohľadom nevybavenia jeho podania o zaujatosti kontrolórov žalovaný uviedol, že o vylúčení zamestnanca z daňového konania rozhoduje priamy nadriadený. Správca dane k námietke vydal oznámenia zo dňa 19.03.2012 a 16.03.2013, v ktorých mu bolo oznámené, že daňové kontroly boli

ukončené 13.07.2011 a návrh žalobcu na vylúčenie zamestnancov správcu dane z uvedených daňových kontrol je neopodstatnený. Žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 15 ods. 6 písm. e) zákona o správe daní, pretože nepodal relevantné vysvetlenie a dôkazy, nepreukázal pôvod ani nákup tovaru v tuzemsku. Nepreukázal, že zo strany dodávateľa došlo k dodaniu tovaru a vzniku daňovej povinnosti podľa § 8 a § 19 zákona o DPH, a tým k vzniku nároku na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona. Aby k odpočítaniu dane mohlo prísť, nestačí predložiť len faktúru, predovšetkým musí prísť k dodaniu tovaru, a teda k vzniku daňovej povinnosti. V prípade, ak je vystavená faktúra, ale dodanie tovaru sa neuskutoční, daňová povinnosť síce dodávateľovi vznikne, ale právo na odpočítanie dane nevzniká. Základné pravidlá DPH musia byť dodržané v celom obchodnom reťazci. Hodnotenia správcu dane vychádzajú z faktov získaných z rôznych zdrojov, ktoré správca dane podrobne rozobral v protokole a napadnutom rozhodnutí. Správca dane skúma uskutočnenie zdaniteľného plnenia nielen z formálnej stránky, ale skúma aj súlad skutočného stavu so stavom formálnym, pričom nie je povinný dokazovať pôvod tovaru, ale daňový subjekt musí viesť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach. Podmienkou priznania nároku na odpočítanie dane nie je dobromyseľnosť platiteľa ani dodávateľské faktúry alebo listinné doklady, ale reálne uskutočnenie nákupu tovarov a preukázanie ich použitia na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ.

Správca dane postupoval v zmysle platných právnych predpisov a v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Námietky žalobcu uvádzané v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku považuje za nedôvodné, zavádzajúce, a preto žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/86/2014-91 zo dňa 02.07.2015 potvrdil.

#### IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle ust. § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t.j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, napadnuté rozhodnutia daňových orgánov oboch stupňov a konania, ktoré predchádzali ich vydaniu, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup ( § 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, a k sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 165 ods. 2 Daňového poriadku, (zákon č. 563/2009 Z.z. o správe daní) účinného od 01.01.2012, daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

Podľa § 165b ods. 1 Daňového poriadku, účinného od 30.12.2012, daňové konanie začaté podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov sa dokončí podľa zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 68 ods. 6 Daňového poriadku, správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykázat' alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

Podľa § 74 ods. 2 Daňového poriadku, odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové či právne okolnosti účastníkom konania neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, odvolací orgán na ne pri rozhodovaní prihliadne; odvolací orgán nie je viazaný len návrhmi účastníka konania a môže zmeniť odvolaním napadnuté rozhodnutie aj v jeho neprospech. V rámci odvolacieho konania môže odvolací orgán výsledky daňového konania dopĺňovať, odstraňovať chyby konania alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane s určením primeranej lehoty.

Podľa § 74 ods. 4 vety prvej Daňového poriadku, odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní, (zákon č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2011) v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní, daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní, daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového

subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní, kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 15 ods. 8 zákona o správe daní, kontrolovaný daňový subjekt môže do dňa doručenia výzvy podľa odseku 10 uplatniť u správcu dane námietku proti postupu zamestnanca správcu dane pri výkone daňovej kontroly. Námietky vybavuje zamestnanec správcu dane najbližšie nadriadený tomu zamestnancovi, voči ktorému smerujú. Tento nadriadený zamestnanec námietke vyhovie a zabezpečí nápravu alebo kontrolovanému daňovému subjektu oznámi písomne dôvody, pre ktoré nemožno námietke vyhovieť. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Podľa § 15 ods. 10 zákona o správe daní, o výsledku zistenia z daňovej kontroly alebo o určení dane podľa pomôcok vyhotoví zamestnanec správcu dane protokol, ktorý doručí podľa § 17 alebo § 17a kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie; vo výzve určí dátum prerokovania protokolu, pričom prerokovanie protokolu sa môže uskutočniť až po uplynutí lehoty na vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k tomuto protokolu. Kontrolovaný daňový subjekt je oprávnený písomne sa vyjadriť k protokolu najneskôr do ôsmich pracovných dní odo dňa jeho doručenia. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt písomne vzdá práva na vyjadrenie k protokolu alebo požiada správcu dane o prerokovanie protokolu v lehote kratšej, ako je určená vo výzve na prerokovanie protokolu, môže zamestnanec správcu dane na požiadanie kontrolovaného daňového subjektu prerokovať protokol aj v kratšej lehote. Ak sa kontrolovaný daňový subjekt v deň určený vo výzve nemôže zúčastniť na prerokovaní protokolu, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Správca dane je oprávnený na základe písomného vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu alebo z vlastného podnetu v protokole opraviť chyby a iné nesprávnosti najneskôr v deň jeho prerokovania s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k protokolu podľa druhej vety vrátane jeho vyhodnotenia správcom dane správca dane zaznamená v dodatku k protokolu. Dodatok k protokolu je súčasťou protokolu.

Podľa § 15 ods. 13 vety štvrtej pred bodkočiarkou zákona o správe daní, dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu alebo dňom nasledujúcim po dni spísania zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa začína vyrubovacie konanie (§ 44).

Podľa § 15 ods. 16 zákona o správe daní, ustanovenia prvej časti a § 32, 34 a 41 sa primerane použijú aj na daňovú kontrolu.

Podľa ust. § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní, dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ust. § 25a ods. 1 až 5 zákona o správe daní v znení účinnom v čase výkonu daňovej kontroly (do

30.12.2012),

(1) Správca dane môže konanie prerušiť, najmä ak sa začalo konanie o predbežnej otázke (§ 26) alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

(2) Správca dane môže konanie prerušiť najdlhšie na dobu 30 dní, ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci konania. Ak nie je ukončené konanie o predbežnej otázke alebo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, môže správca dane túto lehotu primerane predĺžiť, najdlhšie však na čas, kým sa rozhodne o predbežnej otázke alebo o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia.

(3) Proti rozhodnutiu o prerušení konania nie je prípustné odvolanie.

(4) Správca dane pokračuje v konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka konania, len čo pominuli prekážky, pre ktoré sa konanie prerušilo, prípadne len čo uplynula lehota uvedená v odseku 2. Pokračovanie v konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania.

(5) Ak je konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní, ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 41 ods. 1 zákona o správe daní, ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti podaného priznania alebo hlásenia alebo súhrnného výkazu a dokladov predložených daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o DPH účinného do 30.11.2011 predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

Podľa § 19 ods. 1 prvej a druhej vety zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 6 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o účtovníctve“) účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi. Účtovanie účtovných prípadov v účtovných knihách vykoná účtovná jednotka účtovným zápisom iba na základe účtovných dokladov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

V danom prípade daňová kontrola bola vykonaná za účinnosti zákona o správe daní č. 511/1992 Zb. (zákon o správe daní) a napadnuté rozhodnutie, ako aj úkony vykonané daňovými orgánmi po 31.12.2011 sa spravovali ustanoveniami zákona č. 563/2009 Z.z. (daňový poriadok).

Odvolačný súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho a súdneho spisu, posúdiac argumentáciu odvolacích dôvodov žalobcu, konštatuje, že vo vzťahu k posúdeniu dôvodov neuznania predmetného nároku na odpočet DPH, sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa len nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 OSP):

Predmetom odvolacieho konania je preveriť zákonnosť žalobcom namietaného procesného postupu správcu dane pri preverovaní oprávnenosti uplatneného nároku na nadmerný odpočet DPH, resp. určenie daňovej povinnosti za kontrolované zdaňovacie obdobie máj 2009.

Z obsahu rozhodnutia č. 9104407/5/4233318/13/Dov zo dňa 25.10.2013 odvolací súd zistil, že správca dane určil žalobcovi za zdaňovacie obdobie máj 2009 rozdiel na DPH v sume 123.055,10 €, znížil nadmerný odpočet zo sumy 123.076,31 € na sumu 21,21 €, podľa § 68 ods. 6 v nadväznosti na § 165b ods. 1 Daňového poriadku. Jednalo sa o v poradí štvrté prvostupňové rozhodnutie správcu dane. Predchádzajúce vo veci vydané dodatočné platobné výmery boli žalovaným v odvolacích konaniach zrušené a vrátené na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu potrebného došetrenia uplatneného zdaniteľného plnenia, dôkladnejšieho vyhodnotenia dôkazov a riadneho odôvodnenia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že správca dane oznámil žalobcovi výkon daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie máj 2009 a určil jej začiatok na deň 20.08.2009. Daňová kontrola bola prerušená rozhodnutiami odo dňa 28.08.2009 do 21.12.2009, od 30.12.2009 do 10.06.2010, od 06.05.2010 do 01.06.2011 z dôvodu medzinárodnej výmeny informácií (dopyt u odberateľa žalobcu - B.J.VITIS, s.r.o., Brno, Česká republika).

Na dožiadanie správcu dane vykonal Daňový úrad Komárno Daňový úrad Banská Bystrica II, príslušný správcovia dane dodávateľov žalobcu šetrenie prostredníctvom vyžiadania účtovných dokladov od spoločností PROFESIONAL PARTNER s.r.o. a S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o.

Z vyjadrení konateľov predmetných spoločností správca dane zistil, že spoločnosť PROFESIONAL PARTNER s.r.o. mala od spoločnosti WEST HONT, s.r.o. nakúpiť počítačové komponenty a prídavné pamäte, dovezené motorovým vozidlom spoločnosti WEST HONT, s.r.o. do skladov nachádzajúcich sa v areáli Poľnohospodárskeho družstva v Banskej Bystrici - časť Podlavice. Konateľ dodávateľa - PROFESIONAL PARTNER s.r.o. nevedel určiť, akú sumu za dodávku zaplatil. Písomná zmluva o dodávke tovaru nebola uzavretá, jednalo sa o ústnu dohodu s konateľom dodávateľa. Spoločnosť PROFESIONAL PARTNER s.r.o. následne bez uzatvorenia písomnej zmluvy dodala tovar spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o., formou odovzdania jednotlivým jeho zamestnancom, ktorých mená nepozná, jednalo sa vždy o iného zamestnanca. Dátum úhrady ceny dodávky nebol v čase vykonania šetrenia určený, cena nebola uhradená. Z jednotlivých faktúr vystavených dodávateľom, PROFESIONAL PARTNER s.r.o. vyplýva, že spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA s.r.o. uvedený dodávateľ fakturoval tovar - konverzné príslušenstvo na PC, dodaný v mesiaci máji 2009 faktúrami č. 5/2009 zo dňa 05.05.2009 v sume 188 924,40 € s DPH, č. 6/2009 291100004 zo dňa 06.05.2009 v sume 194 322,24 €, č. 7/2009 zo dňa 10.05.2009 v sume 188 924,40 € a č. 8/2009 zo dňa 13.05.2009 v sume 188 924,40 €, spolu v hodnote 761 095,44 €.

Konateľ spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o. správcovi dane na písomne položené otázky týkajúce sa dodávky uviedol, že spoločnosť nevlastní motorové vozidlo, tovar, ktorý mu bol dodaný spoločnosťou PROFESIONAL PARTNER s.r.o., si odviezol osobne odberateľ, TANDEM No. 1 s.r.o. vlastným vozidlom z miesta dodania, ktorým bolo Komárno. V rámci ústneho pojednávania vedeného Daňovým úradom Komárno boli odovzdané účtovné doklady, týkajúce sa predmetnej dodávky. Tovar mal byť podľa nich dodaný žalobcovi a tomuto vyúčtovaný faktúrami č. 290100003 zo dňa 04.05.2009 v sume 191 256,80 €, č. 291100004 zo dňa 07.05.2009 v sume 196 721,30 €, č. 291100005 zo dňa

12.05.2009 v sume 191 256,80 € a č. 291100006 zo dňa 15.05.2009 v sume 191 256,80 €, spolu v sume 770 491,70 €.

Deň vystavenia v jednotlivých faktúr bol aj dátumom dodania, t. j. vzniku daňovej povinnosti u jednotlivých dodávateľov.

Z dátumov vystavenia jednotlivých faktúr dodávateľmi žalobcu zodpovedajúcich aj termínu vzniku daňovej povinnosti (deň dodania) a tvrdení konateľov uvedených spoločností o spôsobe dodania súd zistil nezrovnalosť.

Z vyjadrení vyplýva, že dodávateľ žalobcu (S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o.) nemal vlastné motorové vozidlá, nemal skladovacie priestory, a teda nemohlo dôjsť k časovému odstupe spôsobeného preskladnením tovaru medzi jeho dodaním spoločnosťou PROFESIONAL PARTNER s.r.o. spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA s.r.o., ktorá ho teda priamo po odovzdaní od PROFESIONAL PARTNER s.r.o., musela odovzdať žalobcovi, ktorý si tovar odviezol priamo vlastným motorovým vozidlom. Hoci dodávateľ, PROFESIONAL PARTNER s.r.o. deklaroval ako termín prvej dodávky realizovanej v máji 2009 deň 05.05.2009 (fa. č. 5/2009), spoločnosť S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o. fakturovala dodanie daného tovaru žalobcovi ešte pred týmto termínom jeho prevzatia, dňa 04.05.2009 (fa. č. 290100003). K dodávke, ktorá mala byť realizovaná a fakturovaná spoločnosťou PROFESIONAL PARTNER s.r.o. dňa 06.05.2009 (fa. č. 6/2009), vystavila spoločnosť S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o. faktúru pre žalobcu dňa 07.05.2009 a zároveň tento deň deklarovala ako deň dodania. Medzi ďalšími dvomi dodávkami vznikol časový sklz podobným spôsobom v trvaní dvoch dní. Uvedené nezrovnalosti spochybňujú skutočnú realizáciu dodávok, tak ako to tvrdia jednotliví dodávatelia a žalobca. Dodávatelia žalobcu, PROFESIONAL PARTNER s.r.o. a S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o. nepreukázali, kde bol tovar v uvedených dňoch uskladnený. Nezrovnalosť vznikla i medzi tvrdením konateľa spoločnosti PROFESIONAL PARTNER s.r.o., ktorý uviedol, že tovar osobne prevzali zamestnanci spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o., pričom konateľ tejto spoločnosti uviedol, že tovar si prevzal v mieste dodania žalobca, pretože ich spoločnosť nedisponuje motorovým vozidlom a podľa zistení správcu dane, nemá ani žiadnych zamestnancov.

V rámci medzinárodnej výmeny informácií správca dane získal vyjadrenie odberateľa žalobcu, ktorý predmetný tovar ďalej odpredal spoločnosti BJ. VITIS s.r.o., Brno. Uvedený odberateľ potvrdil dodanie počítačových komponentov žalobcom v máji 2009, ktoré následne predal ďalšej spoločnosti ARMAR 62 KFT, Budapešť. Malo sa jednať o 11 816 kusov komponentov. Faktúra vystavená žalobcom nebola uhradená z dôvodu nezaplatenia odberateľskej faktúry.

Výsledkom ďalšej medzinárodnej výmeny informácií bolo zistenie, že pôvodný dodávateľ predmetného tovaru, spoločnosť WEST HONT s.r.o. na adrese sídla spoločnosti neexistuje. Konateľ spoločnosti, občan Maďarskej republiky uviedol, že spoločnosť kúpil na základe ponuky slovenského občana za 100 €, je bezdomovcom, žiadne faktúry nevystavil, nedodával žiaden tovar. Spoločnosť ARMAR 62 KFT, Budapešť nepreukázala prevzatie plnenia od deklarovaného odberateľa žalobcu, dátum dodania ani platbu a nevedel identifikovať posledného odberateľa v reťazci obchodných dodávok, ktorému mal tovar ďalej postúpiť. Ani jedna zo spoločností v rámci reťazca obchodných vzťahov nepreukázala úhradu fakturovanej ceny.

Správca dane o kontrolných zisteniach vyhotovil dňa 10.06.2011 protokol č. 600//322/138759/11/Dov, ktorý doručil žalobcovi dňa 16.06.2011 spolu s výzvou na podanie vyjadrenia k protokolu a na jeho prerokovanie dňa 13.07.2011. Žalobca v určenej lehote nepodal žiadne vyjadrenie k zisteniam vyplývajúcim z obsahu protokolu, ktorý bol následne dňa 13.07.2011 so žalobcom prerokovaný.

Daňová kontrola začala dňom 20.08.2009 a bola skončená prerokovaním protokolu dňa 13.07.2011, čo je 691 dní. V rámci medzinárodnej výmeny informácií bola daňová kontrola prerušená počas 668 dní. Z uvedeného výpočtu vyplýva, že zo strany správcu dane nebola prekročená maximálna lehota určená zákonom na výkon daňovej kontroly, keďže počas prerušenia kontroly v zmysle úpravy zákona, lehoty

neplynú.

Podľa názoru odvolacieho súdu, uvádzaného už aj v iných jeho rozhodnutiach, medzinárodnú výmenu informácií možno považovať za dôvod na prerušenie daňovej kontroly, pretože výsledky z takto získaných údajov možno považovať za skutočnosť rozhodujúcu pre vydanie rozhodnutia. Správca dane týmto spôsobom preveroval reálne plnenie, neobmedzujúc sa len na doklady predložené daňovým subjektom. Uvedeným konaním nezaťažil žalobcu neprimerane pri získavaní dôkazných prostriedkov ale v rámci vlastnej kompetencie vykonával dôkazy za účelom získania podkladov pre správne určenie dane, t.j. postupoval v súlade s účelom zákona.

Zákon v účinnom znení kogentne neurčoval, akú skutočnosť rozhodujúcu pre vydanie rozhodnutia možno považovať za zákonný dôvod na prerušenie konania, a preto nemožno medzinárodnú výmenu informácií, vyžadujúcu si značné časové obdobie, vylúčiť z tejto definície, keďže slúžila záujmu získať podklady pre správne určenie dane, ktoré sú rozhodujúcou skutočnosťou pre rozhodnutie.

Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol aj v inom obdobnom prípade, týkajúceho sa žalobcu (č. k. 3Sžf /67/2015): „Vnútroštátnu právnu úpravu dane z pridanej hodnoty je potrebné vykladať s právom Európskej únie, s jej právnou úpravou pre túto nepriamu daň, Smernicou Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora vyplýva právo členských štátov vnútroštátnym právom zabezpečiť v záujme ochrany oprávnených nárokov štátov na inkaso DPH podmienky na zamedzenie zneužívania jednotného systému DPH, avšak s prihliadnutím na zásadu proporcionality so zamedzením neprimeraného zásahu do práv platiteľov DPH na vrátenie DPH nimi zaplatenej v súvislosti so zabezpečovaním ich zdaniteľných plnení na vstupe. V tomto ohľade je úprava DPH vnímaná ako právo každého platcu DPH na odpočet DPH zaplatenej ním na vstupe vzťahujúce sa na všetky operácie výroby a distribúcie po odpočítaní dane, ktorou boli priamo zaťažené jednotlivé nákladové prvky tvoriace cenu, pričom otázka, či DPH splatná vo vzťahu k predchádzajúcim alebo nasledujúcim predajom dotknutého tovaru bola alebo nebola zaplatená do štátnej pokladnice, nemá vplyv na právo platiteľa dane na odpočet DPH zaplatenej na vstupe. Uvedený výklad zásady neutrality DPH vyplýva z judikatúry Európskeho súdneho dvora, napr. rozsudky ESD v spojených veciach Kittel (C-439/04) a obchodná spoločnosť Recolta Recycling (C-440/04) a v spojených veciach Optigen Ltd (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd (C-355/03), Bond House Systems (C-484/03).“

Súdny dvor vo svojej judikatúre taktiež konštatuje, že vnútroštátnemu súdu prináleží odmietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa vo svetle objektívnych skutočností preukáže, že platiteľ dane sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH; a to aj vtedy, ak dotknuté plnenie spĺňa objektívne kritériá, na ktorých sú založené pojmy dodávka tovaru platiteľom dane a hospodárska činnosť. Taktiež Súdny dvor vo svojej judikatúre pripúšťa, že nie je v rozpore s právom Únie požadovať, aby subjekt prijal všetky opatrenia (due diligence), ktoré možno od neho rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode, rozsudky ESD vo veciach napr. Teleos plc. a spol. (C-409/04), Vlaamse Oliemaatschappij NV (C-499/10).

Možno preto určiť opatrenia, ktoré možno, v tom ktorom prípade, požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu.

Vzhľadom na zistenia správcu dane, ktoré spochybňujú existenciu tovaru, ktorý mal byť predmetom zdaniteľného plnenia žalobcu, od ktorého si odvodzoval nárok na odpočet DPH, mal správca dane právo preveriť pôvod tovaru ako aj doplneným dokazovaním odstrániť vzniknuté pochybnosti, avšak nemal povinnosť žalobcovi napovedať, akým spôsobom má okrem daňových dokladov, ktorých vierohodnosť vo vzťahu k ich obsahu bola vyhodnotením výsledkov rozsiahleho dokazovania spochybnená, preukázať pravdivosť svojich tvrdení, že so sporným tovarom skutočne obchodoval. Bolo na žalobcovi, aby predložil dôkazy potvrdzujúce, že predmet obchodu skutočne existoval. Mohol predložiť dôkazy svedčiace o tom, že uvedený typ kontrolovaného zdaniteľného obchodu a spôsob jeho prevedenia ako i

komunikácia s klientmi, prípadne odberateľmi sa nijako neodlišuje od ním vykonávaných obdobných obchodov s uvedeným typom tovaru alebo jeho obchodných zvyklostí. Spôsob komunikácie s potenciálnymi zákazníkmi alebo záujemcami o predmetný tovar, spôsob preverovania množstva a kvality tovaru.

V danom prípade žalobca nepreveroval (z dokladov, ktoré ku kontrole predložil ani z jeho vyjadrení overovanie nevyplynulo) výrobcu počítačových komponentov, ich vyhotovenie a vhodnosť použitia podľa požiadaviek klienta. Je všeobecne známe, že nie všetky súčasti počítačového vybavenia sú plošne vhodné na každý typ PC, a preto kúpa a predaj takéhoto špecifického tovaru bez preverenia si jeho vhodnosti pre potreby konkrétneho klienta je pochybné. V celom obchodnom reťazci, v ktorom dochádzalo ku kúpe a predaji, ani v jednom prípade nebola uzatvorená riadna kúpna zmluva, v ktorej by boli uvedené individuálne požiadavky na druh, výrobcu, možnosť použiteľnosti a iné špecifiká tovaru, nebola preverovaná ich vhodnosť pre konečného odberateľa, kvalita a pod. Špecifikácia predmetu dodávky sa postupne zmenila z označenia ako „konverzné príslušenstvo na PC“ (faktúry vystavené dodávateľom WEST HONT s.r.o.) až po označenie „konverzné príslušenstvo pre PC 1 - 468 - 648 - 11“ (faktúry vystavené spoločnosťou S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o.), „konverzné príslušenstvo pre PC 1 - 468 - 648 - 1“ (faktúry vystavené spoločnosťou BJ VITIS s.r.o.), všetky bez uvedenia výrobcu. Zodpovedá obvyklému postupu zodpovedného podnikateľa, keď pri investícii do kúpy tovaru so zámerom jeho ďalšieho predaja, s potrebnou zodpovednosťou za kvalitu voči odberateľom, takýto tovar aspoň minimálnym spôsobom skontroluje. Minimálne touto bežnou obchodnou aktivitou sa dá vylúčiť situácia, že nakúpi tovar, ktorého existencia je vážnym spôsobom spochybnená

Vzhľadom na spochybnenie existencie prevádzaného tovaru, a teda reálnosti na všetkých stupňoch obchodného reťazca deklarovaných zdaniteľných plnení, sa javí dôkazné bremeno zaťažujúce žalobcu, spočívajúce len v predložení zákonom požadovaných formálne vyhotovených daňových dokladov, ako nedostatočné. Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jeho hospodárskej činnosti, aby zabránil tomu, že sa ocitne v kolotoči fiktívnych zdaniteľných plnení zneužívajúcim právo poskytované zásadou neutrality DPH.

Vzhľadom na okolnosti tohto prípadu, neobstoí žalobcovo jednoduché spoliehanie sa na zásadu neutrality dane z pridanej hodnoty a nemožnosti ovplyvniť dodržiavanie administratívnych povinností a zákonných postupov zo strany daňových subjektov zúčastnených v obchodnom reťazci zdaniteľných plnení predchádzajúcich alebo nasledujúcich po kontrolovanom zdaniteľnom obchode.

Žiadna spoločnosť v celom obchodnom reťazci (WEST HONT s.r.o., PROFESIONAL PARTNER s.r.o., S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o., Tandem No. 1, s.r.o., B.J. VITIS s.r.o., ARMAR 62 KFT, Budapešť) nevedeli preukázať pôvod obchodovaného tovaru ani jeho konečné určenie.

Uvedené zistenia správcu dane žalobca nedokázal vyvrátiť. V procese daňovej kontroly ani v čase prerokovania protokolu o výsledkoch daňovej kontroly, žalobca nepodal žiadne vyjadrenie ani nenavrhol vykonať dôkaz, ktorý by dokázal vyvrátiť závery správcu dane.

Po ukončení daňovej kontroly správca dane pristúpil k vyrubovaciemu konaniu a dňa 19.07.2011 vydal prvý dodatočný platobný výmer, ktorým znížil žalobcovi nadmerný odpočet na DPH za zdaňovacie obdobie máj 2009 o sumu 123 055,10 € a priznal mu odpočet v sume 21,21 €. Tento dodatočný platobný výmer, ako i v poradí ďalšie dva dodatočné platobné výmery vydané správcou dane dňa 07.03.2012 a 30.04.2013 boli na základe podaných odvolaní žalobcom zrušené a vrátené prvostupňovému orgánu z dôvodu potreby došetriť skutkový stav.

V rámci vyrubovacieho konania bolo doplňované dokazovanie správcou dane, o výsledkoch ktorého bol žalobca informovaný na ústnom pojednávaní dňa 27.02.2013. Súčasťou dôkazných prostriedkov boli aj výsledky získané trámci trestného konania. Z výsledkov výsluchu v rámci trestného konania vyplýva, že konateľ dodávateľa žalobcu spoločnosti S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o., faktúry vyhotovené za realizovanú

dodávku pre žalobcu nepodpísal a nemôžu byť platným účtovným dokladom. Z doplneného dokazovania zároveň vyplynulo, že predmet obchodných transakcií mal byť od žalobcu prevezený k ďalšiemu odberateľovi BJ.VITIS s.r.o. prostredníctvom N. N., ktorý nevedel opísať, čo prepravoval, vykonával prepravu pre žalobcu v prípade potreby.

Súd z obsahu spisu ďalej zistil, že zo strany žalobcu bola dňa 18.01.2012 podaná námietka zaujatosti voči kontrolórom, Ing. X. a Ing. X., ktorá bola vybavená oznámením doručeným žalobcovi dňa 23.03.2012 s tým, že v čase podania námietky voči kontrolórom bola daňová kontrola ukončená, a preto návrh v na vylúčenie uvedených osôb, zamestnancov správcu dane je bezpredmetný.

Dňa 04.03.2013 žalobca podal námietku zaujatosti voči zamestnancom správcu dane, Ing. X. a Mgr. W.. Namietať aj obsah zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 27.02.2013 z dôvodu, že táto nebola podpísaná Mgr. W..

Správca dane dňa 10.04.2013 rozhodol o námietkach žalobcu tak, že námietke žalobcu nevyhovel a vyššie uvedených zamestnancov nevylúčil z ďalšieho konania a rozhodovania.

Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom nezákonnosti získaných dôkazných prostriedkov správcom dane v rámci daňovej kontroly, a to konkrétne na základe dožiadaní správcom dane na Daňový úrad Komárno za účelom preverenia zdaniteľného plnenia ešte pred začiatkom daňovej kontroly u žalobcu súd zistil, že Daňový úrad Komárno zaslal správcovi dane žalobcu zápisnice o ústnom pojednávaní spísané s daňovým subjektom S.C.A.SpainCeramicA, s.r.o., Komárno v rámci preverovania účtovníctva tohto subjektu ako kontrolovaného. I v prípade vylúčenia tohto dôkazného prostriedku, zo strany správcu dane bolo už v priebehu samotného výkonu kontroly, či vyrubovacieho konania, zadovážených množstvo ďalších dôkazných prostriedkov aj od konateľa predmetnej spoločnosti, ktoré spochybňujú reálnu existenciu zdaniteľného plnenia. Z uvedeného dôvodu odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nemajúcu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Výsluchy svedkov netvorili ťažiskovú časť dôkazných prostriedkov, tieto boli zabezpečené prostredníctvom dožiadaní, medzinárodnej výmeny informácií, účtovných dokladov. Boli využité aj dôkazné prostriedky získané v rámci trestného konania, nejednalo sa teda o výsluchy svedkov, ktorí by sprostredkovali popis konania žalobcu, týkali sa najmä vlastného konania, podnikateľskej činnosti daňových subjektov spolu s predkladaním ich účtovnej evidencie za dané obdobie. Žalobca mal možnosť oboznámiť sa s dôkaznými prostriedkami, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia na ústnom pojednávaní a k týmto sa vyjadriť, čo aj urobil. Porušenie procesných práv žalobcu v konaní nebolo preto zo strany odvolacieho súdu zistené.

Nedostatok podpisu jedného z pracovníkov správcu dane zúčastnených na ústnom pojednávaní dňa 27.02.2013 vo vyhotovenej zápisnici z tohto prejednávania, nie je podľa názoru súdu takou vadou, ktorá by spôsobila nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia, a preto námietka o nezákonnosti postupu správcu dane vyplývajúcej z absencie podpisu Ing. W. v zápisnici, nie je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

K namietanému porušeniu zásady súčinnosti pri výkone daňovej kontroly odvolací súd na základe obsahu administratívneho spisu zistil, že správca dane postupoval vo vzťahu k žalobcovi v intenciách ustanovení § 15 zákona o správe daní. Žalobcovi bola správcom dane poskytnutá osemdňová lehota v oznámení o vykonaných dôkazoch a zisteniach získaných v rámci výkonu daňovej kontroly, v rámci ktorej si mohol žalobca uplatniť práva podľa § 15 ods. 5 písm. f) zákona o správe daní. Žalobca tieto procesné inštitúty nevyužil, naopak, bol pasívny a na oznámenie nereagoval.

Dňa 13.07.2011 boli so žalobcom prerokované výsledky kontroly. Vyjadril svoj nesúhlas s obsahom protokolu, ale nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, ktoré by odstránili pochybnosti správcu dane o realizácii zdaniteľného plnenia. Zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 27.02.2013 vyplýva, že konateľ žalobcu bol oboznámený z dôkaznými prostriedkami, ktoré budú tvoriť podklad pre rozhodnutie a bol vyzvaný aby na Daňový úrad Bratislava predložil svoje vyjadrenie k zisteným skutočnostiam do 15

dní, pričom žalobca žiadne vyjadrenie v stanovenej lehote nepredložil, nenavrhol vykonať žiadne nové dôkazy ani vypočutie svedkov.

Vo vzťahu k namietanému vyhodnoteniu zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť, keďže to zákon neustanovuje, ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani pri dobromyseľnosti platiteľa, prijímajúceho zdaniteľné plnenie. Naopak, zákonodarca z dôvodu zabránenia ľahkej zneužiteľnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet zákon stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar reálne dodaný (§ 8 zákona o DPH).

Odvolací súd s poukazom na § 29 ods. 8 zákona o správe daní pripomína, že dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte, pričom nemožno opomenúť, že cieľom uznaným a podporovaným šiestou smernicou Rady Európskej únie o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania (pozri najmä rozsudky z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02, Zb. s. I-5337, bod 76, ako aj z 21. februára 2006, Halifax, a i., C-255/02, Zb. s. I. 1609, bod 71).

V tomto smere dôkazná povinnosť v daňovom konaní jednoznačne spočíva na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorému daňové orgány poskytli dostatok priestoru, aby svoje tvrdenia a dôvodnosť odpočtu DPH i preukázal, (nielen formálnymi dokladmi) čo žalobca neurobil.

Z administratívneho spisu vyplýva, že správca dane aplikujúci zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní s prihliadnutím na jeho povinnosť dbať, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, vykonal rozsiahle dokazovanie.

Záver, ktorý správca dane zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o DPH. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobcom predloženým daňovým dokladom, predovšetkým vo svetle kontrolných zistení v rámci obchodného reťazca u obchodných dodávateľov a odberateľov žalobcu, absentuje bez pochybností preukázaný reálny základ, čo oprávnene vzbudzuje dosiaľ neodstránené pochybnosti o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných plnení, na základe ktorých si žalobca uplatnil právo na nadmerný odpočet, ako i o vierohodnosti účtovnej evidencie žalobcu (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní). Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného je dostatočným spôsobom odôvodnené, žalovaný sa v ňom vysporiadal s podstatnými okolnosťami zistenými v priebehu kontroly, pričom nebolo jeho povinnosťou doslova citovať všetky vyjadrenia vypočutých osôb a obsah získaných dôkazov.

Bolo potrebné, aby sám žalobca preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov, bude spochybnené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny a v súlade so zákonom potvrdil. Rozhodnutia žalovaného a správcu dane obsahujú všetky zákonom požadované náležitosti. Z týchto podstatných dôvodov napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže v odvolacom konaní nebol úspešný.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.